

PROLOG

fremstagt paa det norske Theater ved Festforestillingen
i Anledning af Grundstenens Nedlæggelse til Storthingsbygningen
den 10de Oktober 1861.

1. Tempelspir og Kongeborg
Reist i Fædres fjerne Dage,
Staar nu som en Landesorg,
Som en stum, forstenet Klage.
Norges friske røde Flag
Slog sin Vinge der en Dag,
Slakket saa og sørged siden,
Halvt paa Stang, i Ulivstiden.
2. Tempelspirets Gyldenglands
Spredtes vildt for Veir og Vinde,
Kongehallens glade Dands
Klinger ikke mer derinde.
Men et Sagablad forbandt
Nuets Tid med den, som svandt;
Flagets Dag er Sagabladet,
Dækt med Runer Tusindradet.
3. Folkefane, fri og stærk,
Flyv igjen for Fjeldets Vinde,
Flom nu over Folkets Værk
Som du flommed om dets Minde.
Blæs det Livsenaaende ind,
Viftende fra Tagets Tind,
Lad din Frihedstunge tale
Gjennem Mænd fra Fjord og Dale.
4. Hvisk dem til, at Folkets Gaard
Bygges ei af døde Stene,
Mind dem om, at Aar for Aar
Høines den med Aand alene!
Ve, om Ingen der forstod
Tanken i din Tales Flod!
Sænk dig da i Sørgefolder,
Som du engang sank ved Svolder.
5. Ve om ei din Røst fik naa
Ind i Hal til Folkets Øre.
Lad da Korsets stærke Blaa
Sorgtungt sig om Stangen sløre,
Lad dit friske Frihedsrødt
Foldes sammen tungt og dødt;
Stryg da Flag, dit høie Hvide!
Sneskavl lig om Fjeldets Side!
6. Nei, saa vil det aldrig ske!
Friluft's friske Pust fra Fjeldet
Løfter nok de Farver tre,
Bær til dem nok Livsensvældet.
Inde under Hallens Tag
Er der Rum for Aandens Sag, —
Haralds store norske Tanke
Aldrig husvild der skal vanke!
7. Folkets Gaard og Kongens Gaard
Over mod hinanden høine!
Ret som Frender to de staar,
Ser hinanden ind i Øine.
Der gaar Lyn af Aand og Ild
Udaf dette Øienspill;
Sverres, Haakons, Oscars Skygger
Stilt men stødt i Dagen bygger.
8. Folkeaaand, saa fri som stærk,
Værg og vogt da Folkets Virke,
Skjærm udover alt dets Værk
I vor Friheds unge Kirke!
Lad kun Murens Sten forgaa, —
Daadens Søile dog skal staa,
Løfte høit og evigt bære
Norges Held og Norges Ære!

Henrik Ibsen